

سازمان مردم نهاد
کیمیای سبز (مؤکزی)
Kimiyaye Sabz
NGO

نقش اصلی غذا (معرفی اسلوفود)

کمپین مزرعه سبز، غذای سبز

(برای کسب اطلاعات بیشتر در مورد کمپین، به وبسایت ما مراجعه فرمایید)

www.ksngo.org

نقش اصلی غذا

(معرفی اسلوفود)

۲۰۱۶-۲۰۱۲

(ترجمه: مینو فروزنده)

(برای کسب اطلاعات بیشتر در مورد کمپین، به وبسایت ما مراجعه فرمایید)

www.ksngo.org

عناوین:

(۱) درباره ما: تاریخچه

(۲) آنچه که ما درباره آن گفتگو می کنیم: حق دسترسی به مواد غذایی

(۱-۲) از غذا تا باروری خاک

(۲-۲) از غذا تا سازگاری آب

(۳-۲) از غذا تا سازگاری هوا

(۴-۲) از غذا تا حفاظت از تنوع زیستی

(۵-۲) از غذا تا منظره و طبیعت

(۶-۲) از غذا تا سلامتی

(۷-۲) از غذا تا دانش و حافظه

(۸-۲) از غذا تا لذت، روابط اجتماعی، خوش مشربی و اشتراک

(۳) آنچه که ما انجام می دهیم

(۱-۳) بازگشت به زمین

(۲-۳) مبارزه با اسراف

(۳-۳) اقتصاد منطقه ای و دموکراسی مشترک

(۴-۳) آموزش پایدار

Green Farm, Green Food Campaign

۱) درباره ما

تاریخچه

بیانیه اسلوفود اولین بار توسط "فولکو پورتیناری" آگاهانه نوشته شده و در پاریس، ماه دسامبر سال ۱۹۸۹ توسط بنیان گذاران این جنبش به امضا رسیده است. این بیانیه به عنوان اولین فصل در مورد راه و روش تفکر می باشد که در حال حاضر از این سیاره (زمین) به اشتراک گذاشته شده است و امروزه هنوز بصورت موضوعی و محلی مورد استفاده و الهام بخش است. حق لذت بردن، اهمیت زندگی و شیوه درست و آگاهانه معیشت و ارزش تنوع زیستی- فرهنگی، همه اینها مسائلی هستند که دست کم دو نسل از مدیران اسلوفود برای کار کردن روی آنها آموزش دیده اند.

حفاظت از گونه های گیاهی، نژادهای حیوانی و آگاهی در مورد خطر تمایز آنها همیشه به عنوان بنیان و اساس کار ما بوده است. در آغاز قرن جدید، سازمان و شبکه ما پایه و اساسی را پیش از این در بیشتر کشورهای غربی بدست آورده بود، اما هنوز نقطه عطف واقعی در راه بود.

در سال ۲۰۰۴، Madre Terra خود را به عنوان مهمترین ابتکار بلندپروازانه اسلوفود اثبات کرد:

رویا وقتی به واقعیت رسید که بعد از آن هر دو سال، تاثیر و نفوذش را در سراسر قاره ها توسعه داد، کار و اعتماد به نفس هزاران نفر از جوامع غذایی را بهبود بخشید که فداکاری ها و ایده هایشان در شبکه و همچنین از طریق آن مشاهده شده است.

"خوب، سالم و منصفانه" خلاصه ی یک مدل است که نه تنها به جنبش ما در داخل انسجام میبخشد، بلکه برای ما اعتبار و احترام را در خارج از مجموعه بدست می آورد.

چشم انداز جامعه خوراک شناسی و همچنین افزایش ظرفیت برای نادیده گرفتن مفاهیم بی احترامی به ارزش فرهنگ های مختلف زمین، به عنوان بزرگترین چالش هایی هستند که در سال های آینده با آنها روبرو هستیم. در این دوره از زمان، چیزی که به آسانی برای اولین بار به عنوان یک نگرش هوشمندانه نمایان شد، نقش اصلی و مرکزی غذا به عنوان نقطه خروج و انحراف برای شکل جدیدی از سیاست، اقتصاد و روابط اجتماعی نوینی بود که یقیناً به اشتراک گذاری تبدیل شده است. با اطمینان باید

اضافه کرد که این طرح علاوه بر داخل مجموعه اسلوفود، در تمام بخش های جهان، با آگاهی بخشیدن به میلیون ها نفر به موفقیت رسیده است.

نقش اصلی غذا، به صورتی پایدار در این سند اثبات شده که بر اعتقادی دلالت دارد که حق دسترسی به غذا، به عنوان حق اولیه بشریت است و علاوه بر تضمین زندگی خودش، ضمانت کننده کل سیاره هم هست.

۲) آنچه که ما درباره آن گفتگو می کنیم

حق دسترسی به مواد غذایی

ما امروزه مصرف کنندگان را به عنوان افرادی در نظر می گیریم که مواد غذایی را خریداری می کنند، اما اگر غذا فقط تا آنجایی به ما مربوط شود که خریداری شده و فروخته شده است، پس ما اظهار نظر درباره مواد غذایی را به عنوان یک حق از دست می دهیم. در عین حال چیزی که برای بقا لازم و ضروری است، به عنوان بخشی از حوزه ی حقوق است، به این دلیل است که ما در مورد حقوق دسترسی به غذا و آب گفتگو می کنیم.

اصل یک از بند ۱۱ از قانون بین المللی در زمینه حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی^۱ اظهار میکند که " هر فردی به میزان مناسب و کافی از زندگی خودش و خانواده اش حقوقی دارد؛ شامل مواد غذایی کافی، پوشاک و مسکن و بهبود دادن مداوم شرایط زندگی است؛" در حالیکه اصل دو تشخیص می دهد که " در امان بودن از گرسنگی و قحطی، حق اساسی هر فردی است."

ما مجبور هستیم که با گرسنگی و قحطی مبارزه کنیم زیرا که گرسنگی بالاتر از همه انواع بی عدالتی در برابر سایر انسان هاست که همانند ما حقوق یکسانی دارند.

با مرور چشم اندازه های این حقوق، در می یابیم اسلوفود حق لذت بردن را محفوظ نگه می دارد. باید متذکر شد که این لذت بردن بر اساس رنج و بردگی دیگران نمیتواند باشد.

¹ International Covenant on Economic, Social and Cultural rights

این عهدنامه در حقیقت یک فرآورده در زمان خودش بود، بخصوص در اعتقاد به اینکه بشریت می تواند خودش را از قید نیازها و وابستگی های فیزیکی رها کند. "زندگی"، اغلب شبیه مفهوم خلاصه شده ای است؛ غذا یکی از عناصر وابسته ای است که در میان حقوق اجتماعی و اقتصادی ظاهر می شود. ولی در این جا ریشه یکی از مفاهیم را داریم که نیاز به اصلاح دارد، زیرا مواد غذایی منحصرأ حق آنهایی نیست که برای خریدن آن پول دارند.

برای امنیت مواد غذایی، حق دسترسی به مواد غذایی به تنهایی میتواند توسط احترام به تنوع فرهنگی بدست آورده شود، که سلامتی فیزیکی و روانی در داخل جوامع و هم چنین جوامع اقتصادی محلی کوچک را بوجود آورد. این در دسترس بودن از مناطق و حوزه هایشان و احیای فعالیت های تجاری و کسب و کار و همچنین رشد بشر برای تبدیل شدن به مدل های قابل تکرار و وفق پذیر مراقبت می کند.

۲-۱) از مواد غذایی تا باروری خاک

غذا باید هر روز به ما یادآوری کند که ما بخشی از طبیعت هستیم، ما به طبیعت تعلق داریم و ما باطن طبیعت هستیم (بزرگترین سیستم زنده). غذا از طبیعت و از طریق زمین می آید و از طریق آن تبدیل به فرهنگ می شود. دوباره از طریق زمین به طبیعت برمی گردد. در حقیقت همان کاری که ما انجام می دهیم و در پایان زندگی مان، دوباره به بخشی از زمین تبدیل می شویم. متابولیسم ما همان متابولیسم تمام سیستم های زنده است: حیوانات، گیاهان، میکروارگانیسم ها، خود زمین. خاک نیز سیستمی است که از موجودات زنده تشکیل شده است. حاصلخیزی آن به زندگی این ارگانیسم ها بستگی دارد و برای تضمین زندگی هرکدام از ما و حتی زندگی زمین هم لازم است. در هر دو مورد، تولید مواد غذایی دارای بیشترین اهمیت است.

با تهدید و بخطر افتادن حاصلخیزی خاک و همچنین نقش خاک به عنوان یک سیستم زنده، ما "نیروی زندگی" زمین را به خطر می اندازیم، یعنی زندگی خودمان و زندگی سیاره ای که روی آن زندگی می کنیم.

انتخاب اینکه چه چیزی بخوریم، مارا قادر می سازد که از حاصل خیزی حمایت کنیم. امروزه بطور قابل ملاحظه ای سراسر جهان توسط توسعه شیوه های رشد و باروری کشاورزی صنعتی، سو استفاده از

مواد شیمیایی بر روی زمین، انباشته شدن پسماند فاضلاب و پساب ها در خاک، زباله های صنعتی، مواد زائد و غیره به خطر افتاده است. بعد از آن، اشکال دیگری از احتکار وجود دارند که بصورت تحت الفظی به معنای زمین خواری است، مانند تاسیسات بزرگ جایگزین انرژی، سلول های خورشیدی روی زمین های حاصلخیز و یا پروژه های مهندسی در مقیاس بزرگ مانند سدها، پل ها و جاده ها.

گاهی اوقات منافع این پروژه ها برای خسارت قطعی زمین های حاصلخیز به خطر می افتد. اما در بیشتر نواحی سیاره، بخصوص آنهایی که بیشتر توسعه یافته هستند، حاصلخیزی خاک، دشمن بزرگ دیگری دارد: ساخت و ساز بیش از حد و شهرنشینی بی رویه.

۲-۲) از غذا تا سازگاری آب

همانند بدن ما، ۷۰ درصد از سیاره زمین از آب تشکیل شده است. زمینی که ما روی آن زندگی می کنیم بوسیله ی آب محصور شده است. تمام اعمال ما انعکاسی در محل آب دارند و می تواند دریا، رودخانه و یا دریاچه و یا بطور ساده تر هوا باشد که ترکیباتی را پخش میکند که شامل آب هستند.

با توجه به آب، بررسی نگرش میان رشته ای که شامل تجزیه و تحلیل هر گونه مشکل مرتبط با طبیعت است، اجتناب ناپذیر است. ما باید تاثیر رفتارمان را روی زمین، نه تنها در بخش مواد غذایی کشاورزی بلکه در سایر بخش های فعالیتی بشر مثل گردشگری، حمل و نقل، صنعت، ساخت و ساز و سیاحت در کیفیت آب های داخلی و دریا درک کنیم.

سیاره زمین فقط یک شبکه منبع آب دارد. حیات هر قطره از آبی که می نوشیم به حیات دریا متصل است. حیات رودخانه ای که از میان شهرها عبور می کند تا قبل از اینکه به دریا سرریز شود به میزان آبی که توسط کارخانه های ما استفاده شده مربوط است.

سه جنبه برای این موضوع وجود دارد که ما باید آنها را مورد توجه قرار دهیم:

۱. در ابتدا، تمام فعالیت های انسانی را در نظر می گیریم که با مواد غذایی سروکار ندارند. جاده سازی، حمل و نقل و صنعت. تمامی این فعالیت ها به آب نیاز دارند و اثراتی هم روی آب دارند.

۲. ما میتوانیم تمام فعالیت های وابسته به تجارت محصولات کشاورزی را که شامل تولید انرژی های جایگزین هستند، مدنظر قرار بدهیم. روشی که ما روی زمین ها و مزارع مان زراعت می کنیم یا اینکه چهارپایان مان را پرورش می دهیم، ممکن است بطور جدی سفره های آبدار را آلوده کند و یا اینکه مقادیر زیادی آب را مصرف کند. بطور کلی، کاشت گیاهان زراعی و دامداری در مقیاس وسیع شامل گونه ها و یا نژادهای غیر سنتی است. از این رو برای مناطق معین، نامناسب هستند و نیازمند ورودی های بسیار در زمینه آب و انرژی هستند.

۳. غذایی را فرض کنید که بطور مستقیم از آب بدست می آید، یعنی ماهیگیری مخصوصا ماهیگیری در دریا. در سطح زمین موقعیت دریاها نگران کننده است: آنها نه تنها تحت تاثیر اثرات منفی فعالیت های انسانی هستند، بلکه تحت فشارهای ناشی از ماهیگیری نیز هستند که مقدار ذخایر معین ماهی در آستانه انقراض، بطور مداوم نوسان دارد.

۲-۳) از غذا تا سازگاری هوا

در شهرها و حومه های شهری ما ذرات ریز گرد و غبار و فلزات سنگین در هوا در بالای سطح مجاز در بیشتر اوقات سال است. بیماری های ریوی و پوستی به دلیل قرار گرفتن در معرض عوامل سمی در حال افزایش هستند. کیفیت هوای ما در تمام اوقات در حال بدتر شدن است؛ در نتیجه این همان کیفیت زندگی های ماست.

در سال ۲۰۱۰، ۱۱۵ میلیون کانتینر در سراسر جهان جا به جا شدند و در حقیقت جریان وسیعی از انتقال کالاها بوسیله جاده و خطوط ریلی وجود داشت. این بدان معنی است که تاثیر تجارت جهانی روی کیفیت آب و هوای سیاره تکان دهنده است. مواد غذایی تا حد زیادی مسئول افزایش اعداد و ارقام نجومی حال حاضر با مقایسه زیادی از محصولات است که سراسر جهان را طی می کنند تا از زمین به میز برسند.

تولید محصولات غذایی باید پایدار باشد و کیفیت زندگی و محیط زیست را بهبود بخشد که در درجه اول، این مورد هوا است. این فقط با کشاورزی در مقیاس کوچک امکان پذیر است. کشاورزی تک کشتی (Monoculture) مواد غذایی را به عنوان یک وسیله مناسب در نظر میگیرد که ارزش آن منحصر

توسط قیمت تعیین می شود و نمی تواند بخاطر ماهیتش، در مورد تاثیر حمل و نقل و استفاده از مواد شیمیایی در نظر گرفته شود. کشاورزی های تک کشتی برای محیط زیست و حتی افرادی که در مزرعه زندگی می کنند، خطرناک هستند. کیفیت هوا بوسیله عوامل شیمیایی (کودها و آفت کش ها) در حال بدتر شدن است. ما باید مایل به تحقیق و تغییر اساسی پیش فرض ها از این شکل کشاورزی باشیم که برای محیط زیست به عنوان یک خطر است.

مقیاس کوچک، محلی و ارگانیک پاسخ ما به کشت و صنعت با اثرات جانبی منفی هستند.

۲-۴) از غذا تا حفاظت از تنوع زیستی

سازمان ملل سال های ۲۰۲۰-۲۰۱۱ را به عنوان "دهه تنوع زیستی" اعلام کرده است و اسلوفود نیز تمایل به ایفای نقش در این موضوع دارد.

ما همیشه غذای منصفانه، سالم و سودمند را ترویج می دهیم و برای انجام این کار یک ابزار بی رقیب برای مبارزه علیه تلفات تنوع زیستی در بسیاری از سطوح، از جنگل تا کشاورزی در دستان ما است.

داده ها و اطلاعات هشدار می دهند و توجهات هم در سطح سازمانی در حال افزایش است. (سال ۲۰۱۰ به عنوان سال بین المللی تنوع زیستی بود). اگر ما همچنان به این میزان ادامه بدهیم، تا پایان این قرن، ۱۰ درصد از تمام گونه های زنده منقرض خواهند شد. نکته ی اساسی دیگر برای درک هر حوزه ای و همچنین میزان اهمیت این پدیده، این است که علاوه بر گونه های وحشی، گونه های اهلی تولید کننده های مواد غذایی هم در معرض انقراض هستند.

"سازمان FAO تخمین زده است که تا به امروز، ۷۵ درصد از محصولات کشاورزی از بین رفته اند و تنها ۱۲ گونه گیاهی و ۵ نژاد حیوانی، ۳/۴ مواد غذایی جهان را فراهم می کنند." (جایگاه مقاله اسلوفود در زمینه تنوع زیستی)

تنوع زیستی علاوه بر توجه به گونه های گیاهی و جانوری، برای گستره ای از فعالیت های انسانی (شامل آشپزی، مهارت تولید مواد غذایی و سایر فعالیت های صنعتی، طب سنتی، تشریفات، جشنواره ها

و غیره) قادر به زنده نگه داشتن استاندارد سازی محصولات زراعی و تکنیک های تولید و پرورش نیست.

تولید محصولات غذایی در مقیاس بالا، کشاورزی صنعتی، کشاورزی تک کشتی و کشاورزی شیمیایی، تمام اینها مجرمان اصلی فاجعه هستند. کشاورزی محلی پایدار که براساس تکنیک ها و گونه های بومی است، از مواد شیمیایی استفاده بی رویه نمی کند، منابع آبی را هدر نمی دهد و در مورد افزایش میزان و اندازه نگران است و این یک ابزار موثر برای تصحیح شرایط حال حاضر است. ما به آسانی نمیتوانیم همانند این ادامه دهیم. اگر کشاورزی موفق به نجات خود شود، پس سیاره را هم نجات خواهد داد و می تواند این کار را برای برتری دادن به ابعاد محلی، تنوع های سنتی و بومی و در مقیاس کم انجام دهد.

بسیاری از کشاورزانی که هنوز قادر به تکثیر و زاد و ولد بذرهايشان هستند؛ تمام مصرف کنندگانی که از آنچه در بازار خرید می کنند اطمینان دارند و فروشندگانی که تمایل به کار کردن اما نه فقط برای منفعت، بلکه برای خوبی سیاره را دارند؛ تمام این افراد باید بدانند که بدون اقدام سنتی، قدرت و سلطه مواد غذایی وجود ندارد. از این رو باید یک پیوستگی در حوالی اهمیت و اعتبار آنها ساخته شود.

ارگانیزم های اصلاح شده ژنتیکی (GMOs) به عنوان عامل اصلی هستند که توجه عموم را به خود جلب کرده اند، اما تمایل شرکت ها برای ثبت اختراع این بذرها در حال حاضر از محصولات GMO به اقدام قرار دادی تغییر پیدا کرده است.

۵-۲) از غذا تا منظره و طبیعت

اگر ما عضو جنبش اسلوفود هستیم و یا اگر بخشی از شبکه ی Terra Madre هستیم، فقط به این خاطر نیست که در مورد روشی که غذا میخوریم نگران هستیم، بلکه برای این است که ما از غذا خوردن در یک روش منصفانه، سالم و سومند آگاه هستیم؛ این برای ما مهم و حیاتی است که از بخش هایی از زمین که روی آن زندگی میکنیم خوب و درست مراقبت کنیم.

ما مکان هایی را که روی آن زندگی و کار می کنیم دوست داریم و برای حفاظت آنها، در استفاده از منابع بخاطر تحقق پتانسیل آنها از طریق کشاورزی اما نه به عنوان مانع تجدید آنها، احساس مسئولیت

می کنیم. ما برای مراقبت از زمین و ملک خودمان احساس وظیفه می کنیم؛ زیرا هر فردی که از کسی یا چیزی مراقبت می کند، عشق و علاقه را نشان می دهد. عشق چیزی است که ما در مورد زمین مان احساس می کنیم.

معمولا مکانی که در یک روش منصفانه، سالم و سودمند پر بازده است، همان مکانی است که ما دوست داریم. یک مکان دلچسب! این مکان می تواند مزارع ما باشد که در آن سبزیجات می کاریم و حیوانات را می چرانیم. ویا یک باغ روستایی یا شهری، و یا مکانی که ما برای مبادله ایده ها و اطلاعات به بازار می رویم و یا حتی مکانی که ما خونگرم هستیم و با دوستانمان روابط اجتماعی داریم. تمام اینها به غذا مرتبط است. چمن ها، جنگل ها، باغ ها، دهکده ها، روستاها، شهرک ها و شهرها که به طبیعت احترام می گذارند، منظره و چشم انداز روزانه ای را بوجود می آورند که ما بهترین آنرا دوست داریم، همانی که دوست داریم هر روز آن را ببینیم و وقتی در مسافرت هستیم آن را ملاقات کنیم. منظره و زیبایی اش گنجینه هایی هستند که به ما کمک می کنند بهتر زندگی کنیم و احساس بهتری داشته باشیم. آن ها زندگی را بسیار خوشایندتر می کنند و غروری که برای سرزمین مان احساس می کنیم را بهبود می بخشند.

هرچه میزان خوبی و زیبایی در اطراف ما بیشتر باشد، رفاه و خوش بختی واقعی هم بیشتر است. زیبایی منظره، دلیل بدهی سلامتی یک منطقه است که به خوبی در میان فعالیت انسان و تجمیل طبیعی متعادل شده است. زیبایی به عنوان شاخص هماهنگی است، همانطور که هماهنگی همیشه شاخص زیبایی بوده است.

زیبایی یک ارزش است. یک ارزش کامل اما اغلب به عنوان زیبایی غذا. غذای سالم نه تنها حس خوشایندی می دهد، بلکه اغلب خالق و حافظ زیبایی است. کیفیت منظره ای که ما روی آن زندگی می کنیم، اغلب حاکی از آن است که تا چه اندازه سیستم های ما منصفانه، سالم و سودمند هستند. به این دلیل است که نیاز به حفاظت دارد.

۲-۶) از غذا تا سلامتی

"سالم" غذا خوردن عنصر کلیدی سلامتی خوب است. در جهان معاصر بازار محور؛ غذا، ارزش ها و حقوق مرتبط به آن؛ به یک کالا تبدیل شده است. غذا فروخته می شود، خریداری می شود و به هدر می

رود. حالت مشابهی هم برای سلامتی در حال وقوع است. در جهان غنی و ثروتمندی که آحادی از مضرات مواد غذایی بسیار صنعتی است که سبک زندگی فوق العاده بی تحرک، بیماری هایی مانند چاقی و دیابت و بیماری های قلبی عروقی به عنوان نقطه خطر اپیدمیولوژیک هستند. این اگر ائتلاف سلامتی نیست، پس چیست؟

سلامتی باید به عنوان یک کالای مشترک در نظر گرفته شود. سلامتی فردی بخشی از سیستم وابستگی های متقابل است، یعنی بخشی از سلامتی جامعه و توانایی آن در مراقبت از قلمرو خود، خودش و آینده اش است. بهداشت و سلامتی اثر شخصی نیست. در حقیقت، ما حقوقی در برابر سلامتی مان داریم، اما ما به عنوان تنها کسانی نیستیم که مسئول سلامتی مان هستیم و نه حتی به عنوان تنها قربانیان فقدان سلامتی!

سلامتی یک کالای مشترک است زیرا علاوه بر نسل های فعلی، آیندگان را هم نگران می کند. برای نسل های آینده؛ ما علاوه بر DNA خودمان، محیط زیست و سطحی از سلامتی را منتقل می کنیم که بطور مستقیم به روشی که ما امروزه رفتار می کنیم و میخوریم متصل شده است. و آن چیزی که در مورد سلامتی است اغلب همان چیزی است که در مورد سایر کالاهای مشترک است:

- هرکسی حق دسترسی به آن را دارد.
- هرکسی موظف است که آن را هدر ندهد و شرایط را برای تجدید، حفاظت و توزیع عادلانه مورد توجه قرار دهد.

۷-۲) از غذا تا دانش و حافظه

در تاریخ بشریت؛ تولید مواد غذایی، محافظت و توزیع آن میراث عظیمی از دانش را بوجود آورده که در طول زمان و فاصله منتقل شده است و برای اطمینان از سازگاری و کارآمدی، پیوسته در حال تغییر است. ذخیره کردن حافظه و همچنین انتقال دانش از یک نسل به نسل دیگر روش موثری برای عدم تکرار اشتباهات دیگران هستند، اما اغلب به عنوان شرط اصلی برای کشف مرزها و فرصت های جدید هستند. در طی قرن ها، دانش به عنوان یکی از ویژگی های متمایز جوامع بوده است. زنان، کشاورزان و افراد مسن مخازن و انتقال دهنده های آن بودند.

۲-۸) از غذا تا لذت، روابط اجتماعی، خوش مشربی و اشتراک

ساختار سازمانی مردمی جنبش اسلوفود به عنوان یک جنبش مدنظر است. کلمه ای که ضیافت را بخاطر می آورد، مارا نه تنها برای خرد کردن نان، بلکه برای صحبت و بحث و شوخی در روابط اجتماعی کنار هم دور یک میز جمع می کند. این مسلمانا مفهومی اصیل و عالی است که فرهنگ غذا را در یک دوره زمانی تثبیت شده است. روابط اجتماعی، تبادل ایده ها و داستان ها، تاثیر گذاری، شوخ طبعی دوستانه و حتی توافقات تجاری، همه اینها می تواند در طول اشتراک گذاری غذا اتفاق بیفتد.

۳- آنچه که ما انجام می دهیم

حاصل خیزی خاک، سازگاری آب و هوا، تنوع زیستی، چشم انداز دست نخورده و طبیعی، سلامتی، دانش و حافظه، روابط اجتماعی؛ همه این ها حقوق هستند اما نه حق ویژه برای کسانی که توانایی خرید آنها را دارند. این وظیفه ماست که آن ها را تقویت کنیم. اما چگونه؟

چهار حوزه ای که در پایین آورده شده اند، آنهایی هستند که ما باید تعهد خودمان را در طول چندسال آینده روی آن اختصاص دهیم. این ها اهدافی هستند که برای تعهد و اختیار بعدی مان شناسایی کرده ایم.

۳-۱) بازگشت به زمین

در درجه اول، بازگشت به زمین می تواند عملا به معنای رشد محصولات و کشاورزی باشد. حومه شهر در سراسر جهان خالی از سکنه شده است. بیشتر و بیشتر، افراد جوان دیگر نیاز به ادامه کار پدرانشان ندارند. درجایی که خانواده هایشان برای نسل ها کار کردن روی زمین و مزرعه ها را متوقف کردند، کار کشاورزی به ندرت به عنوان گزینه های زندگی برای نوجوانان است.

ما به افرادی در حومه شهر نیاز داریم. بنابراین لازم است که افراد جوان را به بازگشت به زمین تشویق کنیم. برای انجام این کار؛ زمین، ابزار، زیر ساخت ها، تامین بودجه، تحصیلات مناسب و انتقال دانش سنتی لازم هستند.

درست کردن غذا برای خود و همسایه به عنوان خالص ترین و کامل ترین راه برای دادن یک نقش مرکزی به غذا، برای بخش هماهنگ کننده سیستم های طبیعی است.

همه افراد این شانس را ندارند که به شغل و حرفه کشاورزی برگردند. به عنوان مثال افرادی که در مناطق شهری زندگی می کنند. اما در این مناطق، امکان "برگشت به زمین" هست. در واقع، این به یک ضرورت مطلق تبدیل شده است که افرادی که در جهان در شهرها و روستاها زندگی می کنند تعدادشان به راحتی به آنهایی که در حومه شهر زندگی می کنند تجاوز می کند. از یک سو ما می توانیم "شهرها و روستاها را ترویج دهیم" و از سوی دیگر می توانیم به شرکت های تولید کننده تبدیل شویم. ما می توانیم دوباره کشاورز شویم حتی اگر نتوانیم چیزی را پرورش دهیم.

ترویج شهرها و روستاها سخت و دشوار نیست، و ابزار های بسیار بدهی برای انجام این کار باغ ها هستند. نمونه های بسیاری از باغ های شهری شخصی و عمومی در شبکه اسلوفود و Terra Madre وجود دارند.

پردازش مواد غذایی اغلب نیازمند بازگشت به زمین است که به عنوان بازگشت به زمان باستان، دانش سنتی، فوت و فن و معاملات است که همراه با تنوع زیستی و کار کشاورزی متصل به آنها در حال ناپدید شدن هستند. اما آسان ترین راه برای بازگشت به زمین برای همه ما در هر جایی که زندگی می کنیم، امکان پذیر است. آن حق انتخاب ما برای غذا و همچنین آگاهی ماست که "خوردن یک اقدام و عمل کشاورزی است."

به نظر می رسد که پیش بینی ها با این حقیقت موافق باشند که در سال ۲۰۵۰، ۹ میلیارد نفر این سیاره را به اشتراک می گذارند. باتوجه به امروز (با جمعیت ۷ میلیاردی جهان)، ۱ میلیارد نفر به اندازه کافی غذا نمی خورند، منظره ای که غم انگیز به نظر می رسد.

غذا اغلب برای دلایل مختلف و اغلب متضاد براساس مناطق این سیاره اسراف می شود. در شمال، مقدار خیلی زیادی مواد غذایی تولید شده و خریداری می شود و حتی قبل از نابود شدن، دفع می گردد. بالاتر از این، تعداد قابل توجهی از بخش مصرف کنندگان، درس های بزرگانیشان را که گرسنگی را در گذشته تجربه کرده اند و یک رویکرد کم عمق را توسعه دادند را فراموش کردند. مردم تکه های خوب و مناسب گوشت و گونه های اندکی از ماهی را که برای پخت و پز مناسب و راحت هستند را تقاضا می کنند.

در جنوب، از سوی دیگر غذا به دلیل کمبود زیرساخت های کافی، امکانات محافظت و حمل و نقل سریع اسراف می شود و به هدر می رود. اما اغلب غذا به دلیل ایجاد حفره برای تولید سوخت های زیستی، بیوگاز و مقادیر زیاد خوراک دام در رقابت با مواد غذایی برای انسان ها هدر می رود. در بعضی بخش های سیاره، این رقابت به سمت منافع دلالتان و تجارت محصولات کشاورزی گرایش دارد.

۳-۳ اقتصاد منطقه ای و دموکراسی مشارکتی

ابعاد محلی به نیازهای زمین احترام می گذارد و ما می توانیم بطور فعالانه از طریق تولید و یا انتخاب غذایی که می خوریم این ابعاد را حمایت کنیم.

جشن ها و جامعه غذایی ما مکان هایی هستند که ما می توانیم در آن ها کار کنیم بطوریکه بخشی از سیستم زنده به ما واگذار شده و هم بخشی هستیم که می توانیم بطور سازنده کار کنیم. ما باید از مقیاس کوچک در سطح تولیدی حمایت کنیم زیرا آینده ی سیستم های کشاورزی، تولید در ابعاد محلی و بطور عمده برای جامعه محلی است.

۴-۳ آموزش پایدار

واژه کلیدی برای بیان اینکه ما چه می‌گوییم، آموزش پایدار است. اگر ما تعهد به آموزش را به عنوان بخش داخلی تغییر، رد کنیم دیگر تغییری در فرهنگ و رفتار وجود ندارد. کار اینجور تعهدات این است که بالاتر از همه، از خودش پرس وجو کند، در ابتدا اصول را و سپس محتوای آموزشی خودش را متحول کند. اگر همان گونه که در Turin در سال ۲۰۱۰ گفتیم "آموزش به معنای ساخت آینده است"، کیفیت آینده ای که ما می‌سازیم به میزان و کیفیت آموزشی بستگی دارد که ما قادر به ارائه آن هستیم.

سازمان بازرگانی نظام بازار؛ یک خواهان قدرتمند آموزشی است، اما محتوای آموزشی آن و همچنین پیام هایی که انتقال میدهد در هماهنگی با ایده های ما در جهان که حق صحبت کردن در مورد آنها را داریم نیست، بخصوص حق دسترسی به غذای منصفانه، سالم و سودمند که برای همه ضمانت شده اند.

ما باید این اطمینان را حاصل کنیم که افراد جوان، ابزار مورد نیاز برای عمل به آنچه که ما حمایت می‌کنیم و برای آن کار می‌کنیم، در اختیار دارند.

روشی که ما آموزش را اداره و هدایت می‌کنیم اغلب شامل بخشی از تغییرات است که ما نیاز داریم. همه حامیان و خواهان تغییر و دگرگونی، همه آن کسانی که میخواهند شاهد وقوع آن باشند، مقام و رتبه برابر دارند و همه منابع دانش هستند. محققان، کودکان، گیاهان، حیوانات، افراد مسن، نوجوانان و تولیدکنندگان، هرکدام بخشی از دانشی را که ما نیاز داریم در اختیار دارند و هرکدام باید فضا و راه هایی برای مکاتبه آنچه که می‌دانند و از بقیه یاد گرفتند پیدا کنند.

تمامی اهدافی که اسلوفود برای چند سال آینده برای خودش تنظیم کرده است، آموزش را به عنوان بنیاد و سنگ بنای خودش قرار داده اند. در این رابطه، این برای ما خیلی مهم است که سیاست های کشورهای مربوط و همچنین سیاست های فراملیتی را تحریک کنیم بطوریکه عمل آموزشی ذاتی در تولید مواد غذایی پایدار، و به عنوان نقطه قوت دیگر و هم عنصر حفاظت از میراث فرهنگی جامعه تایید و ترویج شده است.

ما در اسلوفود برای آموزش در هر سطحی از موقعیت های مختلف متعهد شده ایم. ما برای همه؛ از کودکان تا اجداد، از کشاورزان تا مهندسان در هر گوشه ای از جهان این را فراهم می‌کنیم. ما اغلب تمایل به افزایش تلاش هایمان در این زمینه داریم که براساس مدلی است که بلوغ، قابلیت آمیزش، مقیاس کوچک و حفاظت از کالاهای مشترک را حمایت و ترویج می‌دهد.